

Filin Kuş Evi

Jane MEADOW

Filin Kuş Evi

Jane MEADOW

Güneşli bir çayırda, Ellie adında genç bir fil mutlu mutlu yaşıyordu. Yumuşak, mavi-gri bir derisi ve kocaman, sarkık kulakları vardı. Boynunda parlak kırmızı bir atkı taşıyordu. Kemerinde küçük ahşap bir çekiç asılıydı. Ellie arkadaşlarına yardım etmeyi çok severdi. En iyi arkadaşı Pip'ti; parlak turuncu göğüslü, dal çantası taşıyan minicik bir kuştı. Pip bir başparmaktan büyük değildi.

Bir sabah Pip, Ellie'nin omzuna kondu. "Eski yuvam dağılıyor," dedi cıvıdayarak. "Yeni bir yuvaya ihtiyacım var." Ellie'nin sıcak kahverengi gözleri heyecanla parladı. "Sana bir kuş evi yapacağım!" dedi. Sarı alet kemerine hafifçe vurdu. "Çekicimle, şimdiye kadarki en güzel kuş evi olacak!" Pip gülümsedi, ama biraz endişeli görünüyordu.

Ellie malzeme toplamak için ormana doğru yürüdü. Dallar, yapraklar ve sarmaşıklar topladı. Hepsini çayıra geri taşıdı. Sağlam bacakları mutlulukla yere vuruyordu. "Büyük ve sağlam yapacağım!" dedi. Pip bir papatyanın üzerinden izliyordu. Yardım etmeye çalıştı, ama dallar minik kanatları için çok ağırdı. O yüzden sadece bekledi.

Ellie çekiledi, testereyle kesti ve düğümler attı. Bütün gün çalıştı. Kuş evi giderek büyüdü. Bir ağaç kadar yüksekti! Ellie geri çekilip işini hayranlıkla seyretti. "İşte!" dedi gururla. "Mükemmel!" Pip'in içinde, güvende ve sıcaklık yaşadığını hayal etti. Ama kuş evi devasaydı.

Ellie, Pip'e seslendi. "Gel de yeni yuvanı gör!" Pip uçup yere kondu. Dev kuş evine baktı. Bir evden daha yüksekti. Kapısı bir pencere kadardı. Pip yuvarlak siyah gözlerini yana eğdi. "Şey, Ellie," dedi yavaşça. "Burası çok... büyük." Ellie ısılt ısılt gülümsedi. "Biliyorum! Sana bol bol yer var!"

Pip içeri atlamayı denedi. Kapı aralığı kocamandı, ama basamak çok yüksekti. Minik kanatlarını çırpıp yukarı uçtu. Kuş evinin içine kondu. Ama içerisi karanlık ve cereyanlıydı. Duvarlar birbirinden çok uzaktı. "Ellie," diye seslendi. "Burası çok büyük! İçinde kaybolmuş gibi hissediyorum!" Sesi yankılandı. Ellie'nin sarkık kulakları düştü.

Ellie üzüldü. Hortumu yere doğru sarktı. "Yardım etmek istemiştim," dedi. "Çok çalıştım." Pip uçup hortumuna kondu. "Biliyorum," dedi yumuşacık. "Ama bu ev bana uygun değil." Ellie iç çekti. "Neye ihtiyacın var, Pip?" diye sordu. "Lütfen bana söyle." Pip gülümsedi. "Küçük ve sıcacık bir şeye ihtiyacım var."

Pip anlattı. "Vücutuma uyan küçük bir kapıya ihtiyacım var. Ayaklarım için yumuşak bir zemine ihtiyacım var. Beni sıcak tutan bir çatıya ihtiyacım var. Bir de üzerine konacak minicik bir tüneğe." Ellie dikkatle dinledi. Dev kuş evine baktı. Onu bir kuş için değil, bir fil için yaptığını fark etti. "Şimdi anladım," dedi. "Hadi birlikte yeni bir tane yapalım."

Ellie ve Pip bir takım olarak çalıştılar. Pip küçük dallar ve yumuşak yosun buldu. Ellie hortumuyla onları nazıkçe yerleştirdi. Ahşap çekiciyle minik çiviler çaktı. Pip ona tüneği nereye koyacağını gösterdi. Küçük, yuvarlak bir kapı yaptılar. Kuş evi bir çaydanlıktan büyük değildi. Minik bir kuş için tam da uygundu.

Yeni kuş evi bitince Pip içeri uçu. Tamı tamına sığdı! Zemin yumuşacık. Çatı sıcacık. Tünek tam onun boyuna göre. "Harika!" diye cıvıladı Pip. Küçük kapıdan başını uzattı. Ellie kocaman kulaklarını mutlulukla birbirine vurdu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Bayıldım!" dedi Pip. "Teşekkürler, Ellie!"

Ellie o gün önemli bir şey öğrendi. İyilik harikadır, ama gerçek dostluk başkalarının neye ihtiyacı olduğunu anlamak demektir. Sevgiyle dev bir ev yapmıştı, ama bu Pip'e uygun değildi. Arkadaşını dinleyerek, tam ona göre bir yuva yaptı. Ellie hortumuyla Pip'e nazıkçe dokundu. "Dinlediğim için mutluyum," dedi.

Pip yeni tüneğine konup mutlu bir şarkı söyledi. Ellie yanına oturdu, kırmızı atkısı esintide dalgalanıyordu. İçi sıcacık oldu. "Bir dahaki sefere," dedi, "önce soracağım." Pip başını salladı. "Ben de sana söyleyeceğim," diye cıvıladı. İkisi de güldü. Çayır dostluk ve anlayış sesleriyle doldu.

O günden sonra Pip'in küçük kuş evi yaşlı meşe ağacında asılı kaldı. Küçük ve sıcacıktı, minik bir kuş için tam da uygundu. Ellie her gün ziyarete geldi. Bazen tohum getirdi. Bazen sadece oturup Pip'in şarkılarını dinledi. Yardım etmenin dinlemek demek olduğunu öğrendi. Dinlemenin de anlamak demek olduğunu. Bu, hepsinin en güzel dersiydi.

Bir gn Sam adında bir sincap yuvaya ihtiya duydu. Ellie'den yardım istedi. Ellie, Pip'in ona ğrettiklerini hatırladı. "Neye ihtiyaın var?" diye sordu. Sam ona bir ağata sıcak bir kovuęa ihtiya olduğunu söyledi. Ellie ii boş bir ağa buldu ve yapraklarla sıcacık yaptı. Sam mutlu oldu. Ellie gülmsedi. nce sormayı ğrenmiřti.

Pip ve Ellie en iyi arkadaş olarak kaldılar. Birçok macerayı paylaştılar. Ellie başka küçük hayvanlar için de yuvalar yaptı, her zaman neye ihtiyaçları olduğunu sorarak. Pip minik malzemeler bulup yardım etti. Dostlukları her gün daha da güçlendi. Ve Pip'in küçük kuş evi, anlayışlarının bir simgesi olarak durdu. Kocaman bir yürekle yapılmış minicik bir yuvaydı.

Ve böylece, güneşli çayırda, fil Ellie ve minik kuş Pip herkese iyiliğin harika olduğunu gösterdiler. Ama gerçek dostluk, başkalarının neye ihtiyacı olduğunu anlamak demektir. Kalbimizle dinlediğimizde, tam da uyan yuvalar yapabiliriz. Ve bu, hepsinin en tatlı armağanıdır.